

РЕШЕНИЕ

№ 664

гр. Пловдив, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на ***** Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Радослав П. Радев Въззивно гражданско дело
№ 20215300502660 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от Община-**** против решение №262007/16.07.2021г. по гр.д.№16667/2021г. по описа на РС-Пловдив, XV гр.с-в,с което са уважени исквете по чл.344,ал.1,т.1 и 2 от КТ,като е признато за незаконно уволнението ѝ,извършено със заповед №39/12.10.2020г. на Кмета на Община-****,с която на основание чл.328,ал.1,т.6 от КТ е прекратено трудовото ѝ правоотношение от длъжността "*****" в отдел "Спорт и младежки дейности" при Община-****,считано от 13.10.2020г. и същата е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност.Твърди се,че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно,иска се неговата отмяна и отхвърляне на предявените искове.Претендират се разноски.

Подадена е от страна на Община-**** и частна въззивна жалба против определение №263507/27.08.2021г. по гр.д.№16667/2020г. по описа на РС-Пловдив, XV гр.с-в,в частта за разноските,с което е изменено първоинстанционното решение в частта за разноските по молба на ищцата като са увеличени присъдениет ѝ разноски за адвокатско възнаграждение от 950лв. на 1050лв.Иска се намаляване на адвокатското възнаграждение съобразно НМРАВ.

От страна на въззиваемата страна е постъпил писмен отговор на въззивната жалба,с който същата счита жалбата за неоснователна,а първоинстанционното решение за правилно

и законосъобразно и като такова моли да се потвърди.Претендира за разноси по чл.38 от ЗА.

Постъпил е писмен отговор и на частната жалба,с който също се оспорва жалбата и се иска потвърждаване на определението в частта за разноските.

Пловдивският окръжен съд,като прецени събраните по делото доказателства,установи следното:

За да уважи изцяло исквете по чл.344,ал.1,т.1 и 2 от КТ районният съд е приел,че при прекратяване на ТПО по чл.328,ал.1,т.6 от КТ работодателят не е посочил в уволнителната заповед коя е образователно-квалификационната степен, на която счита,че ищцата не отговаря,че ***** на Общината не разполага със съответното правомощие да утвърждава нова длъжностна характеристика за дадена длъжност или да въвежда нови изисквания за заемането ѝ,макар в чл.27,ал.3,т.1 и чл.63,ал.2 от Устройствения правилник на Общинска администрация-**** да е предвидено такова правомощие,тъй като този текст е в противоречие с чл.43,ал.3 от ЗМСМА.Отделно от това съдът е посочил,че уволнението е незаконосъобразно и на друго основание,тъй като е извършено със злоупотреба с права от страна на работодателя в нарушение на принципа за добросъвестност,въведен в чл.8 от КТ,като в тази връзка е посочено,че изискването за притежаване на висше образование по специалността Икономика и/или Право и/или Спорт е въведено при липса на обективна нужда от това,като за това красноречиво говори обстоятелството,че от всички лица,заемащи длъжността "*****" в Отдел "Спорт и младежки дейности" при Община-**** единствено длъжностната характеристика на ищцата била променена.Съдебният състав е посочел също,че преценката на работодателя какви изисквания да въведе за длъжностите,заемани от работниците и служителите,е преценка по целесъобразност,която не подлежи на съдебен контрол,освен ако страна по делото не е въвела своевременно в преклузивните срокове по ГПК възражение за злоупотреба с права,каквото възражение ищцата е навела в исквата молба,като при тези обстоятелства съдът е длъжен да направи проверка на това възражение.В решението е посочено,че е следвало изискването за притежаване на висше образование по специалността Икономика и/или Право и/или Спорт да бъде отнесено като изискване или към всички,заемащи длъжност като ищцата или към никой от тях.

Настоящият съдебен състав изцяло приема като правилни мотивите на първоинстанционния съд,поради което на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.Решението е правилно,законосъобразно и обосновано и следва да се потвърди поради следното:

Няма спор между страните,че същите са се намирали в безсрочно трудово правоотношение,което е било прекратено на 13.10.2020г. на основание чл.328,ал.1,т.6 от КТ с процесната уволнителна заповед,тъй като въззиваемата не притежавала необходимото образование за изпълняваната работа,въведено с длъжностна характеристика,утвърдена от ***** на Община-****,а именно да притежава висше образование по специалност Икономика и/или Право и/или Спорт.

Според настоящия състав безспорно е, че в уволнителната заповед не е записано на коя образователно-кавалификационна степен въззиваемата не отговаря, но този пропуск не е съществен, така както е съществено нарушението при процесното уволнение, свързано с липсата на правомощия на ***** на Община-**** да утвърждава длъжностни характеристики, респективно да ги изменя или променя. Вярно е, че такова правомощие му е дадено с чл.27, ал.1, т.3 и чл.63, ал.2 от Устройствения правилник на Общинска администрация-****, но този текст е в противоречие с чл.43, ал.3 от ЗМСМА. Съгласно разпоредбата на чл.15, ал.3 от ЗНА, ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, прилага се акта с по-висока степен, поради което няма посочените правомощия.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че в Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители съществували правомощия на ***** на Общината по утвърждаване на длъжностни характеристики, но §2 от ЗР на Наредбата не води до по-различен извод от горния. Следователно ***** на Общината няма валидно делегирани правомощия за утвърждаване на длъжностна характеристика.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба за липса на злоупотреба с права в нарушение на чл.8 от КТ при процесното уволнение. Настоящата инстанция изцяло приема и споделя мотивите и изводите на първоинстанционния съд, че изискването за притежаване на висше образование по горепосочените специалности е въведено само за ищцата, тъй като видно от длъжностните характеристики на лицата, заемали съответната длъжност, подобно изискване за тях не е било въведено, а според Решение №194/26.07.2016г. по гр.д.№891/2016г. на РКС, IV ГО въвеждането на подобно изискване или трябва да е спрямо всички или спрямо никой.

Основателно е оплакването в исковата молба, което е направено и в отговора на въззивната жалба, но не е разгледано в мотивите на районния съд, че в случая се касае за пряка дискриминация по признаци "лично положение" и "образование". В случая тази дискриминация е приложена само спрямо ищцата, тъй като по отношение на останалите служители, заемащи същата длъжност като нея не е имало наложено изискване за образование.

При така събраната фактическа и правна обстановка настоящата съдебна инстанция намира решението за правилно и законосъобразно и следва да го потвърди.

По отношение на частната жалба в частта за разноските, настоящата инстанция не намира основание за редуциране на разноските, тъй като делото се отличава с фактическа и правна сложност. И тук пълномощникът на ищцата е свършил своята работа, поради което не следва да се свежда до предвидения минимум в НМРАВ заплащането на възнаграждението му.

Пред настоящата инстанция са претендирани разноски от страна на въззиваемата по реда на чл.38 от ЗА и такива са направени в размер на 1200лв., като има направено възражение за тяхната прекомерност, но съдът намира, че същите следва да бъдат

присъдени, тъй като делото едно, че се отличава с фактическа и правна сложност, и второ цитирана е практика на ВКС и ЕСПЧ, поради което следва да се присъдят.

Като взе предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №262007/16.07.2021г. по гр.д.№16667/2020г. по описа на РС-Пловдив, XV гр.с-в.

ПОТВЪРЖДАВА определение №263507/27.08.2021г. по гр.д.№16667/2020г. по описа на РС-Пловдив, XV гр.с-в.

ОСЪЖДА Община-**** с Булстат ***** да заплати на В. ХР. Л. с ЕГН-***** направените от нея разноси по делото пред настоящата инстанция в размер на 1200лв./хиляда и двеста лв./ за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА.

РЕШЕНИЕТО е неокончателно и подлежи на обжалване в месечен срок от датата на съобщаването му на страните, че е изготвено пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____